

Vyhlášení cen soutěže World Press Photo v Amsterdamu na vlastní oči

V roce 2016, když jsme zahajovali činnost Czech Photo Centre, za mnou přišla Michaela Kindlová, která mnoho let do Prahy výstavu WPP přivázala, s nabídkou, zda by Czech Photo nechtělo vzít tuto prestižní novinářskou výstavu pod svá křídla. Ten nápad se mi od počátku líbil, neboť zapadal do strategie a cílů společnosti. Podporovat fotografii, sdružovat fotografy a zájemcům o fotografii předkládat to nejlepší z domácí i zahraniční fotografické scény. Jenže tenkrát na to nebyla vhodná doba. Hekticky jsme celý projekt rozjížděli, vznikala tým a teprve jsme zjišťovali, co všechno nás čeká. Nyní je situace jiná. Czech Photo má pevné základy v soutěžích Czech Press Photo a Czech Nature Photo. Czech Photo Centre má výstavní program plný na dva roky dopředu a běží v něm celá řada již zaběhnutých akcí, workshopů, dlouhodobého vzdělávání. Tým je stabilizovaný a ví, co, jak a kdy má dělat. A tak nastala doba zrealizovat myšlenku z roku 2016, která přidá organizaci Czech Photo další rozměr. Obnovit v Praze tradici výstavy World Press Photo.

Díky předchozím zkušenostem Michaely a viditelné činnosti Czech Photo v oblasti fotografie bylo zkontaktování organizátorů z nadace WPP bezproblémové a k podepsání kontraktu došlo téměř obratem. Logickým dalším krokem byla naše návštěva ceremoniálu vyhlášení cen v Amsterdamu, spojeného s dvoudenním festivalem fotografie. Již několik let jsem si přála tuto akci navštívit, ale vlastně jsem ráda, že to bylo až letos. Michaela navázala na své kontakty, já mohla zúročit své zkušenosti s organizací soutěží. Ceremoniál udílení cen jsem sledovala se zatajeným dechem a myslím, že jsem ho vnímala jinak než lidé sedící v sále. Ti byli hlavně zvědaví, kdo získá ocenění. Já pozorovala každý detail akce, věděla a oceňovala, kolik organizační práce za touto – na první pohled lehce a bezproblémově plynoucí událostí – je. Musím konstatovat, že to bylo skvělé, svižné a zábavné. Nominační systém, očekávání ve tvářích nominovaných fotografů, kteří se sjeli z celého světa, emoce vítězů, kteří si na pódium přišli pro ocenění. Někteří byli dojatí až k slzám, ale děkovné proslovy většiny oceněných byly skvěle připravené a dodávaly ceremoniálu důstojnost a glanc, k čemuž přispívala i přítomnost zástupců nizozemské královské rodiny a slavnostní dress code všech přítomných.

Ceremoniál zakončily bouřlivé standing ovation pro vítěze – držitele Fotografie roku Johna Moora. Je nutno podotknout, že pouze toto ocenění je honorované, ostatní dostávají jen plaketu a diplom. Bylo skvělé vnímat, že se v sále nevznášelo ovzduší nepřejčnosti, ale radosti z výhry kolegy.

Kolegiálnost se projevovala i v následných dnech fotofestivalu. Organizátoři udělali změnu oproti předchozím ročníkům, kdy každý oceněný autor dostal možnost prezentovat svoji tvorbu. Letos přednášky probíhaly v tematických blocích, takže ne každý zapadal do schématu. Přesto většina fotografů všechny akce navštěvovala, byť třeba jim prostor nebyl dán. Na tomto programu jsem měla možnost setkat se se skvělým fotografem z Jižní Afriky Brentem Stirtonem, jehož ikonické fotografie zná snad každý. Překvapilo mne, s jakou pokorou a zájmem jako jeden z publika poslouchal své kolegy prezentující na pódium a působil tak skromným dojmem. V okamžiku, kdy vystoupil na pódium on, ozýval se sálem hlasitý aplaus. Brent se v tu chvíli proměnil a skvěle hovořil o tématech, na kterých pracuje. Po skončení ochotně a opět skromně debatoval se všemi zájemci. Pravý profesionál. Pro mé soukromé hodnocení – vítěz letošního ročníku. ☺

Setkávání a předávání zkušeností jsou hlavním posláním fotofestivalu. Pro nás to bylo stejné. Osobní seznámení s týmem, který zajišťuje putování výstavy po světě. Pro zástupce organizátorů z jednotlivých států se uskutečnilo společné setkání. Pro mne osobně byly nejdůležitější a nejpřínosnější schůzky s vedením WPP. Probírali jsme současnou těžkou situaci profesionálních fotografů a to, jak jim prezentace jejich fotografií na WPP pomáhá. Proč vedení mění kategorie, proč vyhlašuje nominace, proč organizuje ceremoniál ve stylu „předávání Oskarů“, který zaujme i širokou veřejnost. Jak důležitý je marketing, který přivádí návštěvníky na výstavy, kde je vzdělává, jaké fotografie jsou ty top a jak by správná novinářská fotografie měla vypadat. Mluvili jsme také o tom, že ne všichni fotografové se dokážou se současnou situací vyrovnat a reagovat na ni a pak hledají chyby jinde. Toto setkání pro mne bylo motivující. Toto souznění a porozumění mne utvrdilo, že Czech Photo jde správnou cestou.

Soutěž je taková, jaké fotografie do ní autoři přihlásí. Zajímavé jsou také počty fotografů z jednotlivých zemí. Z Česka to bylo 33 autorů.

Myslím, že každý, kdo se zajímá o novinářskou fotografii, by si měl do Amsterdamu na fotofestival naplánovat cestu i v případě, že nezískal ocenění a nemá letenku placenou od nadace WPP. Doufám, že příští rok se tam potkám i s českými fotografy, kterým na novinářské fotografii záleží.

Po návratu jsme se s celým týmem nadšeně vrhli na přípravu výstavy World Press Photo v Praze a myslím, že s využitím poznatků a kontaktů, které jsme s Michaelou v Amsterdamu posbíraly, se to skvěle povedlo. Výstava, kterou návštěvníci mohou vidět ještě do konce měsíce, zdobí Staroměstskou radnici, na zahájení přijely hvězdy fotožurnalistiky – absolutní letošní vítěz soutěže americký fotograf John Moore a vítěz kategorie Aktualita Chris McGrath, oba z Getty Images. O výstavu světové špičky novinářské fotografie v Praze měla zájem řada médií.

Sečteno a podtrženo, tři dny s World Press Photo mi přinesly mnoho námětů a kontaktů jak pro soutěž Czech Press Photo, tak pro Czech Nature Photo. Dnes již mohu prozradit, že programový ředitel soutěže World Press Photo David Campbell přijal účast v porotě jubilejního 25. ročníku soutěže Czech Press Photo, což mne těší a doufám, že to celé Czech Photo propojí s mezinárodním světem press fotografie.

Veronika Suralová, ředitelka Czech Photo

